

Sygn. akt II UK 139/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku J. J. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od wnioskodawczyni na
rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 240 zł (dwieście
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie z wniosku J. J. G. o wysokość świadczenia, na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B., zmienił wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 16 marca 2017

r. i oddalił odwołanie wnioskodawczynie od decyzji organu rentowego z dnia 1 sierpnia 2016 r., którą ustalono prawo do emerytury w związku z osiągnięciem przez wnioskodawczynię powszechnego wieku emerytalnego.

W sprawie ustalono, że wnioskodawczynie (ur. 2 kwietnia 1949 r.) miała ustalone prawo do emerytury wcześniejszej od dnia 1 maja 2004 r. W dniu 21 marca 2016 r. złożyła wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Organ rentowy decyzją z dnia 1 sierpnia 2016 r. ustalił prawo do emerytury wnioskodawczynie i określił jej wysokość, stosując art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej ustawa emerytalna). W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie wskazanego wyżej przepisu oraz błędne wyliczenia sumy kwot pobranych świadczeń, o którą zmniejszono podstawę obliczenia emerytury w powszechnym wieku.

Rozpoznając odwołanie, Sąd Okręgowy w B. zmienił decyzję organu rentowego i ustalił wysokość emerytury wnioskodawczynie bez pomniejszenia jej o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur po uwzględnieniu kwoty wypłaconego wyrównania. W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, że istota sporu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy ustalając prawo wnioskodawczynie do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym organ rentowy zasadnie zastosował art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, pomniejszając podstawę emerytury ubezpieczonej o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranej emerytury wcześniejszej. W ocenie Sądu pierwszej instancji, powyższy przepis nie miał w stosunku do ubezpieczonej zastosowania, uznając, że nabyła ona prawo do „nowej” emerytury (na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej) z dniem ukończenia 60 lat życia t.j. w dniu 2 kwietnia 2009 r., stąd organ rentowy błędnie zastosował do ustalenia wysokości tego „nowego” świadczenia, przepisy obowiązujące w dacie złożenia wniosku emerytalnego, uwzględniając art. 1 pkt 6) b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r., poz. 637), który dodał art. 25 pkt 1b do ustawy emerytalnej. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji powołał się na wyroki Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 grudnia 2015 r., VI U (...)

(LEX nr 1961367) oraz Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2013 r., III AUa (...) (LEX nr 1286470), wskazując nadto uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2000 r., III ZP 29/00 (OSNAPiUS 2001 nr 12, poz. 418), oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., I UK 100/14 (LEX nr 1567460). W orzeczeniach tych przyjęto, że moment nabycia prawa do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje ex lege, a więc nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosowego wniosku, ani też od ustalenia czy też potwierdzenia tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny. Zmiany w przepisach ograniczające dotychczasowe uprawnienia, czy też wprowadzające dodatkowe warunki nabycia prawa do świadczenia, nie mają wpływu na istnienie prawa nabytego, powstałego przed tymi zmianami, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o świadczenie. W ocenie Sądu pierwszej instancji zmiana stanu prawnego, która nastąpiła na skutek wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. ustawy nowelizującej pozostała bez wpływu na uprawnienia emerytalne wnioskodawczyni powstałe z mocy prawa przed dokonaniem tych ustawowych zmian.

Sąd Apelacyjny w (...), uwzględniając apelację pozwanego organu rentowego zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił odwołanie wnioskodawczyni, wskazując, że nabyła ona prawo do „nowej” emerytury na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej z dniem ukończenia 60 lat życia, ale roszczenie o ustalenie wysokości i wypłatę świadczenia powstało dopiero od miesiąca złożenia przez nią wniosku, to zaś miało miejsce w dniu 21 marca 2016 r. W konsekwencji organ rentowy prawidłowo zastosował stan prawny obowiązujący w dacie nabycia uprawnień emerytalnych, stosując przepisy obowiązujące w dacie złożenia wniosku emerytalnego i uwzględniając w związku z tym art. 1 pkt 6) b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, który dodał art. 25 pkt 1b do ustawy emerytalnej. Sąd powołał się w tym zakresie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2017 r., III UZP 6/17, w której - wskazując, że prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia, stwierdził że

nabycie prawa nie przesądza jednak o możliwości jego realizacji, gdyż zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania do nich prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W tym kontekście Sąd Najwyższy uznał, że do naruszenia prawa nabytego prawem o skutku retrospektywnym doszłoby wówczas, gdyby nowe prawo formułowało np. nowe, dodatkowe przesłanki nabycia prawa do emerytury lub też modyfikowało istniejące, np. wprowadzając wymaganie wyższego wieku lub dłuższego stażu. Stwierdzenie naruszenia prawa nabytego nie jest jednak oczywiste w odniesieniu do modyfikacji metody ustalania wysokości świadczeń. Czym innym jest bowiem prawo do emerytury, czym innym zaś prawo do określonej wysokości świadczenia, o którym mowa może być dopiero wówczas, gdy wysokość ta zostanie ustalona decyzją organu rentowego. Deklaratoryjny charakter decyzji organu i zasada ustawowej gwarancji nie stoją na przeszkodzie temu rozumowaniu. Zasada ustawowej gwarancji oznacza bowiem, że parametry i sposób ustalania wysokości świadczenia uregulowane są ustawowo (mogą zatem podlegać zmianom), a organ rentowy jest związany przepisami ustawy i nie może z ich pominięciem ustalić wysokości świadczenia. Oznacza to, że ochronie konstytucyjnej podlega nabyte niezrealizowane prawo do emerytury (obejmujące warunki nabycia tego prawa: wiek, staż itp.) od momentu jego nabycia z mocy prawa, natomiast prawo do emerytury w określonej wysokości powstaje dopiero w momencie ustalenia tej wysokości w związku ze złożeniem przez osobę uprawnioną stosownego wniosku (prawo nabyte realizowane). Rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego, tj. aktualnego w dacie złożenia wniosku, o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej. Inaczej rzecz ujmując, prawem nabytym jest prawo do emerytury po spełnieniu warunków ustawowych (art. 100 ustawy emerytalnej), a nie prawo do emerytury w określonej wysokości, która może być wyliczona dopiero wówczas, gdy ubezpieczony złoży wniosek o wypłatę tego świadczenia.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 100 ust. 1 oraz art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 2 Konstytucji

Rzeczypospolitej Polskiej poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że „do ustalenia wysokości emerytury stosuje się stan prawny z daty złożenia wniosku, a nie stan prawny w dacie spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia prawa do emerytury (...)” oraz art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w związku z art. 22 w związku z art. 1 pkt 6 lit. a i b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw oraz w związku z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 2 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez błędną wykładnię „co do zakresu czasowego obowiązywania przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej i przyjęcie obowiązywania tego przepisu z mocą wsteczną przez uznanie, że znajduje on zastosowanie do ustalenia wysokości emerytury powszechnej dla osób, które prawo do emerytury wcześniejszej nabyły i emerytury te pobierały przed datą wejścia tego przepisu w życie oraz prawo do emerytury powszechnej nabyły przed wejściem w/w przepisu w życie, a wniosek o przyznanie emerytury powszechnej złożyły po tej dacie,(...)”.

W oparciu o wskazane zarzuty wniośł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) lub innemu sądowi równorzędnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie apelacji organu rentowego oraz orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniośł o wydanie postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej, bądź o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o jej oddalenie wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba przypomnieć, że stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej (jej podstaw) i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego

orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania (bądź jeżeli taki zarzut okaże się niezasadny).

W ocenie Sądu Najwyższego, zarzucane w skardze kasacyjnej naruszenie prawa materialnego nie ma uzasadnienia. Przepis art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia, nie mniej do urzeczywistnienia i konkretyzacji prawa i/lub wysokości emerytury wymagany jest wniosek ubezpieczonego, niezbędny do ustalenia prawa do świadczeń określonych w ustawie (art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej). Świadczenia te wypłaca się bowiem poczynając od dnia powstania prawa do wnioskowanego świadczenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (art. 129 ust. 1 ustawy). Taki stan rzeczy oznacza, że wprowadzie prawo do emerytury powstaje z mocy prawa z dniem spełnienia wszystkich przesłanek wymaganych do jego nabycia, ale niezbędne jest także potwierdzenie tego prawa w celu uruchomienia wypłaty ustalonego świadczenia w określonej wysokości, które wymaga złożenia stosownego wniosku i jego rozpoznania w stanie prawnym adekwatnym dla jego oceny. Inaczej rzecz ujmując, bez złożenia wymaganego wniosku o ustalenie, tj. potwierdzenie przesłanek nabycia prawa do emerytury nie zostanie ono urzeczywistnione jako świadczenie przysługujące w określonej wysokości od konkretnie oznaczonego miesiąca. Oznacza to, że wniosek emerytalny, o którym mowa w art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej, stanowi warunek *sine qua non* dopełnienia, urzeczywistnienia i konkretyzacji przysługującego *ex lege* prawa do emerytury. Tak więc rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego, tj. aktualnego w dacie złożenia wniosku, o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej, zwłaszcza w sytuacji dokonywania istotnych zmian w prawie ubezpieczeń społecznych, które niekiedy wygaszały lub ograniczały niektóre uprawnienia emerytalne lub modyfikowały istotne warunki ich nabycia, w tym w zakresie przesłanek ich nabywania w określonym przedziale czasowym (por. art. 184 ustawy emerytalnej) lub do ustalania wysokości ustalanych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tym samym oceniając uprawnienia wnioskodawczyni należało mieć na uwadze, że od maja 2004 r. pobierała ona wcześniejszą

emeryturę przyznaną na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej. Prawo do emerytury w wieku powszechnym wnioskodawczyni nabyła z dniem 2 kwietnia 2009 r. W judykaturze przyjmuje się, że nawet gdy przesłanki ustalenia prawa do emerytury zostały spełnione przed datą złożenia wniosku o emeryturę (art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej), to jej ustalenie, w tym przyznanie innego świadczenia emerytalnego w miejsce (zamiast) dotychczasowej wcześniejszej emerytury nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca złożenia wniosku emerytalnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2015 r., I UK 329/14, niepublikowany, lub z dnia 24 listopada 2016 r., I UK 407/15, LEX nr 2191445). Wszelkie wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie zostały usunięte przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uznał, że do przyznania świadczenia konieczne jest ustalenie prawa do jego pobierania i wypłaty w określonej wysokości (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1989 r., III UZP 11/89, OSNCP 1990 nr 6, poz. 72 i wcześniejszą uchwałę z dnia 10 sierpnia 1988 r., III UZP 22/88, OSNCP 1989 nr 12, poz. 194). Pogląd ten zachował aktualność, a jego przyjęcie oznacza, że samo ustalenie prawa do „nowego” świadczenia emerytalnego (stwierdzenie spełnienia jego warunków) nie odpowiada przyznaniu świadczenia w określonej wysokości. Nawet jeżeli przesłanki uprawniające do tego świadczenia zostały spełnione przed datą złożenia wniosku o to świadczenie, to jego przyznanie nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca, w którym ten wniosek zgłoszono. Stosownie do tej utrwalonej linii orzeczniczej, skarżąca nabyła prawo do wnioskowanej („nowej”) emerytury na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej dopiero od miesiąca złożenia w marcu 2016 r. wniosku o to „nowe” świadczenie emerytalne (art. 129 ust. 1 ustawy) i w wysokości uwzględniającej ówczesny, tj. obowiązujący w dniu wydania zaskarżonej decyzji stan prawny. W konsekwencji, wobec pobrania przez skarżącą kwot wcześniejszych emerytur, podstawę wymiaru „nowej” emerytury, pomniejsza się o kwoty stanowiące sumę kwot pobranych przez skarżącą wcześniejszych emerytur (art. 25 ust. 1b tej ustawy).

Kwestia stosowania art. 25 ust. 1b tej ustawy emerytalnej była ostatnio przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w składzie powiększonym, który w uchwale z dnia 28 listopada 2019 r., III UZP 5/19, wskazał, że „przepis art. 25

ust. 1b ustawy emerytalnej ma zastosowanie do urodzonej w 1952 r. ubezpieczonej, która od 2008 r. pobierała wcześniejszą emeryturę, warunki uprawniające do przyznania emerytury z powszechnego wieku emerytalnego spełniła w 2012 r., a wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego złożyła w 2016 r.” W uzasadnieniu uchwały wskazano, m.in. że „art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej nie narusza konstytucyjnej istoty prawa do zabezpieczenia społecznego, gdyż pomniejszenie emerytury z art. 24 ustawy emerytalnej o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne, nawet jeśli w skrajnych przypadkach prowadzi do ustalenia jej poniżej minimum socjalnego, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do pobierania wcześniej przyznanego świadczenia emerytalnego”, stwierdzając „że z ustawy emerytalnej wynika generalna zasada ustalania wysokości świadczenia na dzień złożenia wniosku o nie. W ten sposób obliczana jest emerytura w systemie zdefiniowanego świadczenia oraz renta (art. 53 i 62 ustawy emerytalnej), tj. na podstawie kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku oraz przy przyjęciu podstawy wymiaru świadczenia obliczonej z określonych lat okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę (art. 15 ustawy emerytalnej). Podobnie rzecz się ma przy emeryturze z systemu zdefiniowanej składki, gdzie jej podstawę stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz kapitału początkowego uwzględniającego waloryzacje obowiązujące do dnia przejścia na emeryturę (art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej). Zasada ta nie jest kontestowana wtedy, gdy działa na korzyść ubezpieczonego, natomiast w odwrotnej sytuacji (działania na niekorzyść) może budzić wątpliwości. Mogą być one rozstrzygnięte w drodze odpowiedzi na pytanie, czy do treści nabytego *in abstracto* prawa (podlegającego ochronie konstytucyjnej) włączyć należy zasady obliczania jego wysokości. Sąd Najwyższy w uchwale III UZP 6/17 odpowiedział na to pytanie negatywnie. Wskazał, że do naruszenia prawa nabytego przez nowe prawo o skutku retrospektywnym, miałoby miejsce wówczas, gdyby prawo to formułowało np. nowe, dodatkowe przesłanki nabycia

prawa do emerytury lub też modyfikowało istniejące, np. wprowadzając wymaganie wyższego wieku lub dłuższego stażu. Czym innym jest natomiast prawo do emerytury nabyte na mocy art. 100 ustawy emerytalnej, czym innym zaś prawo do określonej wysokości świadczenia. Zostaje ona ustalona w decyzji organu rentowego. Zasada ustawowej gwarancji oznacza bowiem, że parametry i sposób ustalania wysokości świadczenia uregulowane są ustawowo (mogą zatem podlegać zmianom), a organ rentowy jest związany przepisami ustawy i nie może z ich pominięciem ustalić wysokości świadczenia. Oznacza to, że ochronie konstytucyjnej podlega nabyte, niezrealizowane prawo do emerytury (obejmujące warunki nabycia tego prawa: wiek, staż itp.) od momentu jego nabycia z mocy prawa, natomiast prawo do emerytury w określonej wysokości powstaje dopiero w momencie ustalenia tej wysokości w związku ze złożeniem przez osobę uprawnioną stosownego wniosku (prawo nabyte realizowane)". Powołując się na uzasadnienie wskazanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego, trzeba też przywołać istotne stwierdzenie, poparte szeroko cytowanym orzecznictwem, w tym także Trybunału Konstytucyjnego, według którego „wysokość świadczenia determinują zasady powszechnie obowiązujące wobec wszystkich ubezpieczonych, stanowiące pewien stały algorytm (24% kwoty bazowej, przeliczniki okresów składkowych i nieskładkowych – przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia; zewidencjonowane składki i kapitał początkowy oraz sposób ich waloryzacji – przy emeryturze z systemu zdefiniowanej składki), w którym indywidualne osiągnięte wielkości podstawiane są do określonego wzoru. W momencie nabycia prawa do emerytury *in abstracto* algorytm ten jest znany a upływ czasu do realizacji prawa na podstawie wniosku o świadczenie nie ma żadnego wpływu na jego elementy składowe. Natomiast w tym okresie mogą zmieniać się (i z reguły zmieniają się) wielkości osiągnięte indywidualnie (np. liczba okresów składkowych i nieskładkowych, wysokość kwoty bazowej – przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia; wysokość zgromadzonego kapitału na skutek waloryzacji kapitału początkowego i zewidencjonowanych składek – przy emeryturze z systemu zdefiniowanej składki) i ich dotyczy wynikająca z ustawy emerytalnej generalna zasada ustalania wysokości świadczenia na dzień złożenia wniosku. Zatem tylko w stosunku do nich można bez żadnych wątpliwości twierdzić,

że nie wchodzi w skład praw nabytych w chwili spełnienia ustawowych warunków prawa do świadczenia”.

Podobne stanowisko zostało wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r., II UK 381/16 (LEX nr 2376896), w którym odnosząc się do analogicznych jak w rozpoznawanej sprawie okoliczności, trafnie zauważono, że skorzystanie z przywileju przejścia i pobrania wcześniejszych emerytur na podstawie przepisów szczególnych dotyczących emerytur dla niektórych ubezpieczonych, uzasadnia i proporcjonalnie usprawiedliwia pomniejszenie podstawy wymiaru emerytury ustalonej na podstawie art. 24 ust. 1 i następnych ustawy emerytalnej o sumy poprzednio pobranych wcześniejszych emerytur, przy zastosowaniu mechanizmu ustalania wysokości świadczeń emerytalnych w zależności od proporcjonalnego prognozowanego „średniego trwania życia” osoby uprawnionej, ponieważ osobom uprawnionym do takich samych rodzajowo świadczeń powinna przysługiwać emerytura ustalana według takich samych (równych) zasad obliczania jej wysokości bez względu na datę złożenia wniosku emerytalnego.

Skoro wnioskodawczyni wystąpiła o ustalenie emerytury na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej po dodaniu art. 25 ust. 1b tej ustawy, to przy ustalaniu podstawy wymiaru tej „nowej” emerytury oraz jej wysokości należało stosować określoną wyrażnie w tym przepisie zasadę usprawiedliwionego pomniejszenia podstawy wymiaru ustalonej emerytury o sumy wcześniej pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Gdy więc zarzuty skargi okazały się nieuzasadnione, należało orzec jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., określając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego zgodnie z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

